

OORLOG

Vanaf 1972 woon ik in Nieuwerkerk, voordien in Rotterdam. Tijdens de oorlog in 1942 moest ik als achttienjarige voor dwangarbeid naar Duitsland. Vanaf het Maasstation met bijna 1000 mannen met de trein naar Keulen waar bommen vielen. Vandaar weer 650 km verder langs de Rijn, zo mooi, want reizen deed je nooit.

Verwelkomt door een Hollandse NSB'er in Oberndorf bij de rivier de Neckar. We werden te werk gesteld in 'de hele grote Mauser' wapenfabriek, van 5 km lang en 1 km breed met golfplaten. Ik was erg technisch dus voor mij was het niet moeilijk. We sliepen in barakken op een matras van houtwol met 40 mannen op de kamer. Er heerste Tyfus. Mijn vriend Johannes Lemmers vloekte nooit, maar zei altijd: Tyfusmoffen in dit Tyfusland, laat hij nou helaas als eerste deze ziekte krijgen waar hij aan overleed. Er volgden er velen, soms wel 8 per dag. Dat was heel droevig.

Hollanders maakten tegen elkaar een V teken, en zeiden: peentje boven, d.w.z. oranje boven, want dat was een verboden woord. Veel bommenwerpers vlogen over, met het alarm renden we naar de schuilkel-der.

Na een poos ontdekte de baas dat ik veel diploma's had op technisch gebied. Hij vroeg waarom ik dit niet had gezegd, en schelde dat hij deed, dat konden die moffen heel goed! Ik werd gelijk als baas aangesteld over 18 mensen, waaronder ook vrouwen uit de Oostbloklanden die mij Piero of Pjotter noemde.

Toen een Pool verkering met een Duits meisje kreeg, werd hij opgehangen, dat mocht niet. Het was beestachtig.

Soms hadden we ruzie met lompe Russen met een grote bek.

Dan sloegen we elkaar met onklare wapens en kwam de politie de boel sussen.

ELLENDIGE JAREN

Na een tijd gingen onze kleren en schoenen kapot, je kreeg geen nieuwe, alleen beenlappen, dus liepen we vaak met natte voeten in de vrieskou. We kregen wel loon maar voor eten kreeg je zaterdag bonnen voor de hele week, die op dinsdag al op waren. We moesten zelf in de buurt op het schaarste eten uit. We werden broodmager. We zaten onder de vlooiën en luizen, een miserabele toestand, je telde niet mee. We leden kou door te weinig brandstof, 's nachts gingen we hout jatten bij de boeren. Ellendige jaren volgden, totdat in 1945 de geallieerden overal bombardeerden in Duitsland, ook onze fabriek werd geraakt, we vluchtten naar buiten de bergen in. Oorverdovende luchtdoelgranaten zag ik om mij heen in vuur en vlam ontploffen. Ik sidderde en was in doodsangst mede doordat er nog veel mensen binnen waren, dus ging ik na afloop terug. Gezamenlijk haalden we gewonden en verminkte lijken onder het puin vandaan, een vriend had een been verloren. Die vreselijke aanblik vergeet ik nooit!

Den Outer

Na die ellende vonden we bij het puinruimen de wijnkelder, waar we ons gingen bezatten om alles even te vergeten.

EINDELIJK VRIJ

Het einde van de oorlog was in zicht. Tijdens de overplaatsing naar Zwitserland zagen we onderweg een rumoerige terroristische bende. Franse troepen namen de 'volksstorm' gevangen, Italianen draaide van honger eenden de nek, plunderende Russen en Polen, vrouwen werden lastiggevalen en aangerand, de vijand werd verjaagd, wij hadden het koud en deden hun jassen aan en rukten de epauletten eraf. Op 1 mei riep men: 'Hoera, Hitler hartstikke dood!'

Op 5 mei 1945 capituleerde Duitsland. Eindelijk vrij en naar huis met veel vragen.